

drøftet af Konferencen fuldt ud paa samme Grundlag som disse.

Overhovedet tror jeg nok, at hvis man tænker sig, at Konferencen skulde opstille nogle ensartede Regler, som man saa rent matematisk kan gøre gældende overfor hvert Land, tager man vistnok meget fejl. Jeg møder undertiden den Opfattelse herhjemme, at vi kan jo bare vente, indtil denne Konference har truffet sine Beslutninger, saa kan vi jo regne ud, hvor meget Militærvæsen vi skal have i Danmark. Jeg tror ikke det allermindste paa, at det kan komme til at gaa paa denne Maade. Efter selve Pagten foregaar det saaledes, at Raadet indhenter Oplysninger fra hver Stat om, hvad den selv anser for det rigtige, og de særlige Hensyn, der maa tages for hver enkelt Stats Vedkommende, er af en saa omfattende Karakter, at en Ensartethed, hvor man matematisk kan beregne det hele, vil man aldeles ikke kunne tænkes at komme til.

Naar jeg ikke desto mindre selv har ment det rigtigt at opstille et fælles Udgangspunkt, er det, fordi jeg tror, at et saadant Udgangspunkt dog giver en Mulighed for Raadet til nogenlunde at sammenligne de forskellige Forslag, der maatte komme fra de forskellige Staters Side. Men at man skulde opstille saadanne Regler, hvorefter det hele kan regnes ud i hvert Land, anser jeg for en fuldstændig Illusion.

Overhovedet vil man ikke kunne regne med, at den i Juni 1925 forestaaende Nedrustningskonference bringer en Begrænsning af Rustningerne, der blot nogenlunde svarer til de Ønsker, man vil nære i Stater af saadan Karakter som Danmark. Navnlig vil man slet ikke kunne regne dermed for de Staters Vedkommende, som er Ruslands Naboer, hvis der da ikke opnaas meget vidtrækkende Aftaler med Rusland selv. Men det, man forhaabentlig vil kunne naa frem til, og det, det i hvert Fald forekommer mig, at man fra Staters Side, der er stillet omtrent som Danmark, i større eller mindre Grad bør tilstræbe, er at opstille et Program for en gradvis Nedrustning, der følges, forudsat at ikke afgørende Forandringer giver Raadet Grund til senere at billige Afvigelser derfra. Og jeg tror da, at der er al mulig Grund til at omfatte det Arbejde, her kommer til at forestaa, med den allerstørste Interesse, fordi det synes mig klart som Dagen, at hvad der opnaas med Hensyn til virkelig afgørende Nedrustning, er fuldkommen afgørende for Værdien af alle de andre Aftaler.

Det er i alle Tilfælde særdeles bety-

ningsfuldt, at Aftalerne om en Udvidelse af Voldgiftssystemet, der meget nær, ja vel i Virkeligheden fuldstændig udelukker Begrebet lovlig Krig, har fundet Sted. Men Sikkerhed for, at alt dette holder i et afgørende Tilfælde, at Forbundets Magt og Myndighed er stærk nok til at opretholde det, findes kun i det Øjeblik, man er kommet bort fra hele det Krigsmaskineri, der bestod i Tiden forud for 1914, og som i større eller mindre Omfang lever videre endnu.

Imidlertid tror jeg, at alle ærede Medlemmer vil være paa det rene med, at Folkeforbundets Forhandlinger i Aar har haft en Karakter, der rækker ud over, hvad de har betydet de foregaaende Aar, at der er opnaaet betydningsfulde Resultater, som kan give Grund til at imødesee Udviklingen i Europa og i de øvrige Verdensdele med meget større Forventning, end man har kunnet gøre for blot et Aar siden. Det er jo muligt, at et politisk Omslag i England nu ødelægger meget af det, der her er naaet, skønt jeg ikke en Gang føler mig overbevist om, at det vilde blive Tilfældet, selv om dette Omslag blev meget stort. Men selv om det, der her er opnaaet, foreløbig ikke skulde træde i fuld Kraft, saa er der dog utvivlsomt gennem Aftalerne opnaaet et Grundlag for et fremtidigt Arbejde, som i alle Tilfælde vil beholde sin store Værdi.

Jeg har endnu kun et enkelt Punkt tilbage at gøre en Bemærkning om, det er en Udtalelse af det ærede Medlem, der talte paa det konservative Folkepartis Vegne, det ærede Medlem Hr. Pürschel. Det ærede Medlem udtalte Frygt for, at Danmark skulde blive isoleret indenfor Folkeforbundet. Vi skulde vise, mente det ærede Medlem, en saadan Ængstelse for at gøre Uret, en saadan Ængstelse for at komme for nær til nogle og for langt fra andre, at det til syvende og sidst fjernede os fra alle. Saaledes forstod jeg det ærede Medlem. Han frygtede en vis isoleret Stilling for Danmark indenfor Forbundet.

Jeg tror, at ærede Medlemmer, som har fulgt den Fremstilling, jeg har givet her i Dag, vil være paa det rene med, at i Begivenhederne i Aar er der ikke blot det fjerneste Grundlag for den Bekymring, som det ærede Medlem i saa Henseende har næret, og hvis det ikke fuldt ud kan berolige ham i den Henseende, haaber jeg, at hans Partifælle, det ærede Medlem Hr. Holger Andersen i overbevisende og stærke Ord vil overbevise ham derom. Det samme har efter min Mening været Tilfældet ogsaa de foregaaende Aar: om Isolering af Dan-